

JAUNAIS ČĒS

AGROFIRMAS «KRASNII OKTJABRJ» PARTIJAS, ARODBIEDRĪBAS,
KOMJAUNATNES KOMITEJU UN ADMINISTRĀCIJAS ORGĀNS

SESTDIENA, 30. JOLIJS
1988. g.
Nr 31 (66)

Cena 2 kap.

Preču rajona

AKTUĀLA INTERVIJA

Ar skaidru prātu un dedzīgu sirdi

sabiedriskās domas izpēte. Uz mūsu anketes jautājumiem atbildēja 115 cilvēki. Un, lūk, kādā divaina aina atklājās. Patiesi atturīnieki izrādījās 17 cilvēki, no vieniem biedrības pirmorganizācijā sastāv tikai seši. Tātad, šajā ciemā starp biedrības locekļiem ir arī «kultūrlie» vai «mērenie» dzērāji. Trīs aptaujātie atzina, ka viņi bez dzeršanas vairs nevar izlikt — tātad jau slimī.

Visi atzīst, ka dzeršana ir liels sociāls jaunums, tomēr, ja aci pret aci nav sastapušies ar tās postojām sekām, vieglprātīgi padodas kārdinājumam. 10 cilvēki alkoholu atzīst par pozitīvu parādību — zaju gatavošanā, kompresēm un famlidzīgi. Tam, ka no alkohola var atbrīvoties, tie tikai pieci riebinieši. 30 ir par to, lai ierobežotu ražošanu, 74 balso par to, lai pretnostādītu saturīgu brīvā laika pavadīšanu, 90 iestājas par problēmas kompleksu risinājumu.

— Aptauja jums devusi daudz interesantu un vērā lietamu faktu. Varbūt ar tiem vajadzētu iepazīstināt plašākas cilvēku aprindas agrofirmā?

— Ar lielāko prieku esam gatavi, tikai mūs ir jāpaaicina, jāorganizē auditorija. Man šķiet, ka īpaši labvēlīgs laiks būs tuvākajā nācotnē, kad pie mums ierodas Latvijas Valsts Universitātes studentu aģitbrigāde docentes Ilgas Kapenieces vadībā — rajonā viesosies vairākas dienas. Izbraukumos uz rajona ciemiem joti labprāt dodas un saturīgu programmu aizved Līvānu atturīnieku klubs «Gaismas». Cīņā par alkoholisma apkarošanu bagātu pieredzi uzkrājusi Līvānu I vidusskola — par to interesējas arī no mūsu kaimiņrepublikām.

— Par kustības par veselīgu dzīvesveidu popularitāti liecina arī tas, ka 23. un 24. jūlijā Smiltenē notika mūsu republikas atturības klubu otrs salidums.

— Bez šaubām, to republikā ir daudz un visi darbojas sparīgi. Pazīstami ir Smilenes «Avots», Valmieras «Atbalss», Rīgas «Ametists», Smilenes 29. profesionāli tehniskās vidusskolas «Atspulgs», Rīgas jauniešu «Modelis», Valkas «Atmoda», Grundzāles «Akords», Viļciena «Vija» un daudzi citi. Cilvēki klūst kultūrlieki, bet reizē ar iekšējās kultūras pieaugumu aizvien mazāk vietas paliek dzeršanai. Bet, diemžēl, vēl pārak daudz ir arī pasīvo vērotāju no malas, kuri gaida, lai viņiem visu iedod gatavā veidā. Šajā lietā kā nekur cītur ir vajadzīga pašiniciatīva. Iepriecināja, ka salidojumā Smiltenē bija joti daudz jauniešu. Tieši ar jauno paaudzi, rūpējoties par tās nākoši, jācīnās par veselīgu dzīves veidu.

Katra no mums uzdevums ir izpildīt rajona Tautas deputātu padomes izpildkomitejas lēmumu, kas šogad pieņems februāri un paredz kompleksa plāna izstrādi un īstenošanu katrai ciemā. Mēs joti daudz nodarbojamies ar ģimenēm, katrai gribētājam allaž gatavi pakalpot bezalkoholisko kāzu un citu svītinu sarīkošanai — daudzi izmanto šo izdevību. Mūsu pasākumos aktīvi piedalās rajona patēriņu biedrību savienības sabiedriskās ēdināšanas uzņēmumi, kopīgi esam sarīkojuši interesantus pasākumus vairākos rajona ciemos.

— Šajās dienās partijas rajona komitejas biroju zālē notika saruna «Pie apalā galda», veltīta atturības problēmām. Dažus vāruds par to.

— Uz to pamudināja mūsu anketēšanas rezultāti, kā arī daudzus iedzīvotāju jautājumi un priekšlikumi, kas iesūtīti Brīvprātīgās atturības veicināšanas biedrībai. Uz tiem atbildēja, par tiem sprieda atbildīgi rajona darbinieki.

— Skaidrs, ka nelielā intervijā mums visu nepateikt, pie šiem jautājumiem jāatgriežas vēl un vēl. To arī centīsimies darīt. Paldies par sarunu!

PANORĀMA

Kamēr kaimiņsaimniecībās vēl sprieda, kā savus kombainierus ar ziediem, laba vēlējumiem un koncertiem uz lauku izvadii labības plaujā, tādējādi cerot, ka viņi darīs visu, lai nepieviltu uzīcību, novāktu razu ar minimāliem zudumiem, mūsu saimniecības labības pjāvēji jau bija izbraukuši pēc maizes. Dažuviet izrādījās lauki pēc lietavām neizbraucami un

bija jāpārceļas uz citurienu, citur sēumi stipri saveldrējušies, vēl citur raža maza.

Sogad cerības pievīluši vasarāji, jo izgadījās tā, ka to diģšanu un augšanu iespējot sausums. Toties ziemāju graudu birums ir labāks. Laika kaprizes arī atgādina par sevi, jaunā maize nenāk viegli. Druvās abos ražošanas iecirkņos pirmie

izbrauca pieredzējuškie un arī labāk ekipētie — ar augstražgajiem VDR kombainiem apgādātie mehanizatori. Viņi strādā pagarinātu darba dienu. No kopīgā rītma neatpaliek graudu pārvadātāji šoferi, tāpat arī tie, kuri novāc salmus.

ATTĒLOS: otrajā ražošanas iecirknī darbu veiksmīgi organizējuši šoferis Jānis Valfers, kombainieri Vasilijs Abajevs un Vladimirs Agafonovs; pirmajā ražošanas iecirknī pirmie darbu uzsāka kombainieri Jānis Ozoliņš, automašīna KAMAZ un ZIL—130 vadītāji Pēteris Paunīšs un Broņislavs Krusts, kombainieri Fjodors Gorins.

Ražas smagie soļi

Komunisti apspriež PSKP Vissavienības XIX konferences materiālus

28. jūlijā darba dienas nogālē agrofirmas kultūras namā notika partijas organizācijas biedru kopīgais, kurā izskatīti vairāki aktuāli un svarīgi jautājumi. Par to, ka kolhozagrofirmas komunisti pilda savas sapulces lēmumu, pieņemtu sakārā ar PSKP Centrālās Komitejas janvāra (1987. gads) Plēnumu, kurā izskatīta pārkātošās gaita un kadru politika, kā arī sakārā ar analogu Latvijas KP RK YII plēnumu ziņojumu sniedza partijas komite-

jas locekle, siera rūpniecības ceļa partijas pirmorganizācijas sekretāre V. Filimonova. Lēmums noņemts no kontroles.

Par galveno jautājumu — «PSKP Vissavienības XIX konference un mēs» priekšslājumu sniedza agrofirmas generāldirektora palīgs V. Petrovs. Šis vēsturisks un tik joti svarīgais notikums partijas dzīvē katru komunistu bagātinājis ar milzīgu teorētisko materiālu, devis daudz ideju aizrautīgam radošam darbam.

Klātesošie noklausījās agrofirmas generāldirektora vietnieka linu produkcijas sagādē, uzglabānai un pārstrādē J. Vasiļevska darsību par darba ražīguma pārstrādē, disciplīnas nostiprināšanu, morālu, psiholoģiskā klimata atvesejošanu un tiem praktiskajiem pasākumiem, ko fabrikas kolektīvs veic, lai uzlabotu ražotās produkcijas kvalitāti.

Juris KAUSA

● 1940. GADA 5. AUGUSTĀ LATVIJAS PSR
UZŅEMTA PSRS SAŠTĀVĀ

Dzīve apstiprina tālredzību

1940. gada 21.-23. jūlijā notika Latvijas Tautas saeimas 1. sesija. To aikāja D. Krūze — vecākais deputāts, Zalienieku pagasta zemnieks, 1905. gada revolūcijas dalībnieks. Tika nolasīti Rīgas strādnieku, Latgales un Vīzemes delegāciju un Latvijas Tautas amatās ziņojumi. Latvijas Tautas valdības priekšsēdētājs Augusts Kirhenšteins sniedza ziņojumu par valdības darbību. Par valsts varu runāja deputāts Žanis Spure — Latvijas KP darbinieks, kurš 1940. gada sociālistiskās revolūcijas laikā bija LKP CK otrs sekretārs, vadīja Rīgas partijas organizāciju, cīnījās Lielā Tēviņas kara frontēs. Pēc šīs runas vairāki citi deputāti ierosināja pasludināt padomju varu un nodibināt Latvijas Padomju Sociālistisko Republiku.

Dedzīgu runu par Latvijas iestāšanos PSRS sastāvā teica Vilis Lācis. Tejā pašā 21. jūlijā tika pieņemtas vairākas deklarācijas — par valsts varu latvijā, par Latvijas iestāšanos PSRS sastāvā, kurā, stārīgi citu, ka tagad, kad Latvijas tauta gāzusi veo režīmu — apspiestības un beztiesības režīmu — un stājusies uz plaša un gaiša jaunas dzīves, jaunas valsts un sabiedriskās ceļniecības ceļa, ir sītusi lielā, vēsturiskā stunda, kad galīgi un uz visiem laikiem jānoauc visi žogi stārīgi Latviju un Padomju Sociālistisko Republiku Savienību, kad likumīgā kārtā jānostiprina cieša Latvijas republikas savienība ar Padomju Sociālistisko Republiku Savienību.

Tautas saeima savā deklarācijā izteica domu, ka tikai iestāšanās PSRS sastāvā nodrošina īstenu suverenitāti, rūpniecības, lauksaimniecības, nacionālās kultūras uzplaukumu, tautas materiālās labklājības kāpinājumu. Apstiprināja arī vēsturisko patiesību, ka latviešus ar cītām brālīgajām kaimiņu tautām saista kopīgas revolucionārās cīņas pret carismu, kapitālistiem un muižniekiem, ka latvieši nu varēs atrast savus bagātīgos radošos spēkus.

Nākamajā dienā tika pieņemtas deklarācijas par zemes pāsludināšanu tautas īpašumā, par banku un lielo uzņēmumu nacionālizāciju, bet pēdējā sesijas dienā — ievēlēta komisija Latvijas PSR Konstitūcijas izstrādāšanai, noklausījās Centrālās vēlēšanu komisijas ziņojumu. Stārīgi citu, šajā sesijā visvairāk pārstāvēta bija Latgale — 304982 deputāti no kopīgā skaita — 1155807. Par viņiem bija balsojuši 99 procenti vēlētāju, aktīvāki bija tikai kurzemnieki — 99,1 procenti.

Delegāciju, kurai bija jādodas uz Maskavu, uz PSRS Augstākās Padomes YII sesiju, lai iesniegtu dokumentus par uzņemšanu PSRS sastāvā, 20. cīlveku sastāvā ievēlēja saeima 23. jūlijā. Vēlak vairākus valdības pārstāvju nomainīja ar cītēm. Viņu vidū bija arī latgalieši P. Dergačs, G. Iljins, L. Kažemāks, K. Šics un citi. 30. jūlijā viņus ap pusdienuku svīnigi pavadīja no Rīgas stacijas laukuma, kur notika mitīņš. Delegācija tikpat sirsniģi tika sagaidīta arī Maskava Balīkrievijas stacijā, kur uz mitīņu bija pulceļušies tūkstoši maskavieši. Sagaidītājus uzrunāja delegācijas vadītājs A. Kirhenšteins.

5. augustā PSRS Augstākās Padomes abu palātu kopīgajā sēdē runāja pieci Latvijas delegācijas pilnvarotie. Zīmīgus vārdus teica ministru prezidents profesors A. Kirhenšteins: «Mēs esam nākuši šurpu, sīmā Kremļa siens, lai mūsu tautas vārdā nodotu lielajai Padomju Savienībai brālīgus sveicēnius, lai izteiku mūs savīlojošās milētības un draudzības jūtas prei Padomju Sociālistisko Republiku Savienību».

Viņa un citu delegācijas loceklu runās izskanēja pārliecība, ka padomju vara ir patiesi taisnīga un patiesi tautas vara — tā domā kātrs darba cilvēks, ka jauno Padomju Latvijas republiku iedvesmo sociālisma ceļniecības gaīta lielajā Padomju Savienībā.

Tajā pašā dienā PSRS Augstākā Padome pieņēma likumu par Latvijas PSR uzņemšanu PSR Savienībā, izpildot Latvijas saeimas lūgumus, un nolēma sarikot Latviju deputātu vēlēšanas PSRS Augstākajai Padomei.

Kopš tās dienas aprīt 48 gadi. Dažādie notikumi pierādījuši: arī grūtajos kara un personības kulta, stagnācijas gados apstiprinājusies vismasveidīgākā tautas pārstāvju foruma Latvijas vēsturē tālredzība.

Produkts, kas klūs iecienīts

Vai tā var apgalvot par ražojušu, kuru vēl neviens rajonā nav redzējis? Vai tas neizklausās pēc lielīšanās, sak, firma slotas nesien, bet viss, ko razo, ir brīnumains? Nē. Kātrs lastītājs piekrīt arī, tā sakot, avansā, ja uzzinās, ka runa ir par čipsiem. Kas tie tādi? Uz šo jautājumu atbilstēsim plašāk, izmantojot garduma autoru — no karupeļiem ražoto pārtikas produktu Vissavienības zinātniskās pārniecības institūta — speciālistu stāstījumu.

Ne jau veltī tautā kartupeļus dēvē par otro maizi. Maize paliek maize,

bet bez kartupeļiem neviens kārtīgs ēdiens nav garšīgs. Tos vienādi ciena pilsētnieki un laucinieki. Cik var pagatavot ēdienu no bumbuliem, kuri tik rūpīgi ļaudzē un tik daudz reizes jāaprūšina, lai sāktu spiesties no vagām? Bet cik ēdienei tie ir neizvietojama piedeva? Nav nozīmes minēt kādu skaitlī, jo katra namamātē prātīs ko tādu, ko otram nācēs.

Šī institūta centrs atrodas Minskā. Tam arī savā nozīmē, jo mūsu kaimiņrepublika ir slavena buļļu zeme. Šajā institūtā speciālistu grupa pirms gadiem pieciem izstrādājusi

No atvēršanas līdz pat darba dienās beigām mūsu veikalā Ļepina ielā nepārtrauktī nāk un iet apmeklētāji. Mēs esam priečīgas, ja varam sagādāt patikamā iepirkšanās pārīkšanā. Agrofirmas veikals Daugavpilī guvis lielu piekrišanu, šomēnes pēc provizoriķiem aprēķiniem realizēsim preces par apmēram 80 000 rubļu. Lielākā apgrozībās summu dod konfektes «Gotīna», kas ir vienīgā tāda veida prece visā republikas otrajā lielākajā pilsētā. Iecienītās arī desas, salādā, krējuma sviesītās, siers, sevišķi fasētā veidā glītās kārbiņās, ko apmeklētāji nopērk arī kā suvenīrus. Pārdodam daudz speciju, konservātu, ogu, sēnu, medus, skābeņu un tamāldzīgi. Pavismā mūsu veikalā ir 50 nosaukumu preces.

Strādājam četrātā — vadītāja un trīs pārdevējās: divas pārtikas nodalījumi un viena pie ziediem. Darba pietiek visām. Pircēji mūsu rošību vērtē augstu. Piemēram, laba tirdzniecības speciāliste, Daugavpils starprajonu

tirdzniecības bāzes darbiniece A. Puttāne priekšlikumu un ierosinājumu grāmatā ierakstījusi: liels paldies par tāda veikala atvēršanu pilsētā un priečājamies, ka te varam iegādāties labas preces. Bet viņa neskopojas arī ar kritiku — nereti cenas ir pārāk augstas.

Šīs un citi pircēju izteiceni ierosinājuši uz pārdomām. Izmantojot laikrakstu, gribētos izteikt dažus priekšlikumi.

Tirdzniecība agrofirmas ietvaros arī turpmāk attīstīsies, tiks paplašināta preču assortiments, atklāti jauni veikali. Vai nebūtu laiks izraudzīties vienu atbilstošu personu, kas gādās par to, lai mums plauktos allāz būtu pieteikami daudz labu preču! Šīs cīlveks ar pēcīga izglītību varētu būt ģenerāldirektora vietnieks tirdzniecībā, kurš kvalificēti vadītu arī sabiedriskās ēdināšanas uzņēmumus.

Nobriedus nepieciešamība vienkāršot grāmatvedības uzskaiti. Pašlaik veikala vadītāja ar savu dokumentāciju drīzāk atgādina noliktais pārīkši. Mums nepieciešamība norēķinus kā tas ir mazumtirdzniecības uzņēmumos, organizēt pēc summārās uzskaites, nevis pēc gabalpreču.

Iecienītās ir dažādi konservi. Kāpēc tagad,

čīpsu ražošanas kompleksu. Tā auto ir brigādes vadītājs Semjons Hainkins, galvenais konstruktors Ceslavs Daškevičs, nodaļas vadītājs Valērijs Akulovs un citi. Viņi saņemūsi autoru apliecības, ar savu izgudrojumu piedalījušies PSRS Tautas saimniecības sasniegumu izstādē.

To, ka čīpsi nav plāti izplatīts produkts, garantē, ka pagādām ir tikai ap trim desmitiem šādu ierīču, Latvijā, ieskaitot Preiļus, divas trīs, bet tas nenozīmē, ka izplatības ģeogrāfija nevarētu aizsniegt līdz Sahalīnā. Preiļos pagādām uzstādīta priekšpēdējā, tātad uzlabotākā iekārta, tādā arī Sahalīnā — šajā ceturksnī arī tai jāsāk ražot.

Čīpsi izveidēta ir izzīmēta kartupeļu biezenis. Zinātniski pārētiecības institūta sektora vadītājs, kurš mūsu agrofirmā vadīja montāžas darbus, regulēšanu un palaišanu, apmācīja strādniekus darbam ar šo tehnoloģisko līniju, tā apkalošanu Vladimirs Krasnickis uzsvēra, ka biezeni iegūst no vistīrākajiem kartupeļiem, bez jebkādiem ķīmiskiem piemaisījumiem. Tārī veidā tie ir dzeltenīgi brūnas skraukšķošas plāksnītes 200 milimetru garumā, 40 milimetru platumā un 1,4 milimetru biezais. Ja masai pievieno burkāns, tad iegūst sarkanīgu nokrāsu. Var pievienot arī citus dabiskos augu valsts pārtikas produktus, tādējādi izmaiņā kāršu un garšu. Bet tas jau būs patērtētāju gaumes jauījums.

Pagādām čīpsi veikalos nonāks savā dabiskajā veidā. Šīs gaissīgi brūnas plāksnītes, kas iepakotas glītās kārbās, jau gatavas liefošanai uzturā. Tās noder gan pašas par sevi — kā labas, kalorijām bagātās brokastis — simts gramu satur ap pieciem simtiem kilokaloriju, gan arī kā lieliska piedeva citiem ēdiem. Namamātē, kuras rīcībā būs čīpsi, varēs parādīt savas mākslinieciskās spējas arī ēdienu dekorēšanā.

Mūsu mērķis nav reklamēt cietes rūpīcas jauno produkcijas veidu, jo tas nemaz nav vajadzīgs. Gan tāpēc, ka pārtikas produkti no kartupeļiem nevar palikt bez ievērības. Grupa strādnieku, kas veica iekārtas uzstādīšanu, noregulēšanu un palaišanu ZPL vārdā un tās pārstāvja vadībā gādāja arī par to, lai tiktū nosīpēti tehnoloģiskie režīmi, lai apkalojošais personāls apgūtu iemaņas pareiza tehnoloģiskā procesa nōdrošināšanā, kā arī, kas ir viens no svarīgākajiem uzdevumiem, produkcijas kvalitātes kontroles sistēmas nōdrošināšanā.

Lielu ieguldījumu čīpsi tehnoloģiskās līnijas montāžā deva elektromontieris Nikolajs Vuškāns, metinātājs Igors Illarionovs, atslēdznieks Viktors Rožkalns un citi.

Jaunais cehs aizņem dažas telpas rūpīcas jaunajā korpusā. Uz šejieni, kamēr vēl būvējas konditorejas cehs, pārceļas arī konfekšu «Gotīna» ražotāji. Jaunajās telpās arī viņi parūpējušies par savas produkcijas dažādošanu — izstrādāta tehnoloģija īrisu gatavošanai.

A. MEŽMALIS

ATTĒLĀ: čīpsi līnijas montāžā laikā, centrā — kartupeļu produktu VZPL pārstāvīs V. Krasnickis.

kad tuvojas sēnu laiks, agrofirma nevarētu iekārtot sēpu vāršanas punktu! Vai nebūtu, kas tās salas! Tāpat arī ogu kaltēšanu, konserveršanu, ievārījumu gatavošanu un tamāldzīgi līdz pat gurķu un kāpostu skābēšanai. Tas tādū pārliekus līdzekļu ieguldījumu neprasīta.

Cenu politikai jābūt elastīgai. Ziedus pārīdā arī mūsu kaimiņu veikalā, tur biji pieņemamas cenas — pirkā viisi, pie mums augstas — no savīšanas biji jāglabā ledusaskapi. Pateicoties siera rūpīcas pālīgsmainības vadītāja E. Dauksā energiskai rīcībai cenas tika normalizētas, mums izdevās glābt situāciju un neciešamām zaudējumus.

Mums ir labas attiecības ar kaimiņiem — Baltkrievijas tuvako rajonu sagādniekiem. Gribētos, lai agrofirmu dotu lielāku pārstāvību pārtikas produktu iepirkšanā tur.

Mūsu kolektīvs uzskata, ka dažu šo ierosinājumu izpilde dod iespēju ievērojami palielināt veikala autoritāti un preču apgrozību tajā.

Marija PUŠKAREVA, agrofirmas veikala vadītāja Daugavpilī

ATTĒLOS: veikals Ļepina ielā; veikala darbinieces Gaļina Kovaļevska (no labās), Marija Puškareva un Zinaida Karpova

15. JŪLIJĀ Valmieras rajona kolhozā «Naukšēni» Valsts agrorūpniecīskā komiteja organizēja tradicionālo ikgadējo republikānisko sanaksni, uz kuru bija uzaicināti atbildīgie darbinieki par pirmrindas pieredzes ieviešanu, bāzes saimniecību vadītāji un pirmrindas pieredzes speciālisti.

Sanaksni atklāja un vadīja Valsts agrorūpniecīskās komitejas priekšsēdētājs V. Bresis.

Ievadvārdus, iepazīstinot ar Valmieras rajonu, teica partijas rajona komitejas pirmā sekretāre R. Matīsa.

Par bāzes saimniecību uzdevumiem PSKP Vissavienības XI konferences iemumu gaismā referatu nolasīja Latvijas KP Centrālās Komitejas otrs sekretārs V. Sobojevs.

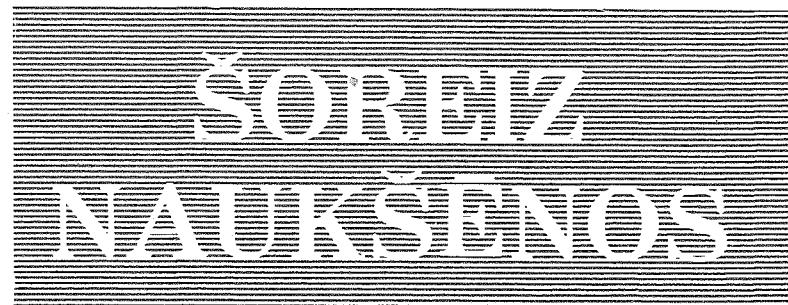
Un nu tā par to, ko redzējam un uzzinājām.

Valmieras rajons atrodas vienā no visskaistākajiem un interesantākajiem republikas novadiem — Ziemeļvidzemē. Lākos dzīvo apmēram 42 procenti no rajona iedzīvotājiem, lauku iedzīvotāju skaits ar katru gadu pieauga, jo tiek celti labiekārtoti cieši, katrai saimniecībai ir veikals, bērnudārzs, skola, kultūras nams, pakalpojumu uzņēmumi. Cetē jaunu ēku Valmieras Drāmas teātrim, vidusskolu. Lielu uzmanību velta mazpilsētām — Rūjienai, Mazsalacai. Pašlaik lākos palielinājies dzīvojamo māju un sažīves objektu celtīniecības tīpatsvars. Darbu uzsāks viendzīvokļa saliekamo māju būvniecības uzņēmums «Vidzeme».

Valmieras rajona ietilpst visaukstākajā un mitrākajā republikas zonā. Te, ir vidēji un vāji podzolēti velēnu augsnē. Lauksaimniecība izmantojamā zeme aizņem 44,3 procentus, meži — 37,1 un purvi — 9,4 procentus. Lauksaimniecība izmantojamās zemes vidējais novērtējums ir

sistēma «Augsne — raža».

Pēdējos gadošos par Vissavienības un republikas lauksaimniecības sociālistiskās sacensības uzvarētājiem kļuviši kolhozi «Kopsolis», «Vaidava», «Mazsalaca» un citi, kā arī viss Valmieras rajons. Priekšzīmi rāda daudzākātējie pirmrindnieki.

41,0, tīrumu — 42,8 balles. Galvenā lauksaimniecības nozare ir lopkopība, tā dod vairāk nekā trīs ceturtdaļas no visiem ienākumiem.

Rajonā izveidojis starpsaimniecību uzņēmums «Rūjienas», kurā ietilpst lopbarības (zāles miltu) rāzošanas cehs «Silzemeiki», kūdras melases cehs «Zilaikals», linu pārstrādes cehs kolhozā «Cīna», augļu un dārzeņu cehs Ļepina kolhozā...

Agrorūpniecīkas apvienības un saimniecību speciālisti gādā par zinātnes atzinu un pirmrindas pieredzes ieviešanu rāzošanā. Visās rajona saimniecībās augkopībā ieviesta zinātnieku izstrādātā un ieteiktā

Naukšēnu kolhozs, kur notika mūsu šīgada sanāksme, ir pati lielākā rajona saimniecība ar kopējo zemes platību 11626 hektāri, no kuriem lauksaimniecībā izmantojami 6440 hektāri, tai skaitā 4423 hektāri arāzemes. Tās vērtība — 41,4 balles.

Naukšēnu kolhozs specializējas piena un gaļas rāzošanā. Savukārt augkopībā pēdējos gados par specializācijas nozari kļuvusi īmenī un zāļu sēklu ieguve. Īmenes audzē 650 hektāru platībā, kas dod vairāk nekā pusmiljona rubļu pēļas gadā. Speciālisti gan saka: «Vēl pa īstam neprotam īmenī grāmatā lasīt.»

Tā patiesi ir ļoti darbītīgā un lielu uzmanību prāsoša nozare. Ľoti stingri jāievēro sējas, tāpat arī novākšanas termiņi. Dienu nokavēsi — daudz zaudēsi. Visu vasaru no īmenī lauka nedrīkst acis nolaist. Īstā novākšanas brīža pareizo izvēli sevišķi apgrūtina tas, ka īmenī sēkcas nenogatavojas vienlaicīgi.

Naukšēnu kolhozā ļoti daudz domā par celtīniecību un veco ēku restaurāciju un pārbūvi. Nenojauc nevienu pamatu, bet pie katriem tiek piestrādāts ar lielu izdomu un izveidots kaut kas neatkarīgām vienreizējām, gaumīgām un praktiski noderīgām. Kolhoza priekšsēdētājs V. Skujīns atzīst: «Tāds gads, kad saimniecībā neko neuzceļ, jāizsvītro no tās attīstības vēstures.» No kopceltnēm īpašu īspādu atstāja modernās mehāniskās darbības, kur viss ir zem jumta.

Visas īmenes nodrošinātas ar labi īekārtotiem dzīvokļiem un īmenes mājām. Personāks mājs Naukšēnu kolhozā praktiski nebūvē, visas ir saimniecības īpašums.

Tā kā tiek domāts par cilvēku dzīves apstākļiem, tad nepastāv promiesānas jautājums. Arī iebraukšana no citurienes līdz ar to ir minimāla.

Pie rāzošanas kompleksa «Kraujā» darbojas moderns lopbarības cehs, kur gatavo bagātinātu lopbarību visas saimniecības liellopu fermu vajadzībām. Atzinību pelna jaunlopu kompleks «Kirē», kur tiek turētas viena kolhoza audzējamās telites. Šeit

uzbūvēts arī plašs, moderns siena šķūnis.

Starpsaimniecību bišu dravā ir apmēram 1500 īsimēs, tā ir apmēram puse no visām Valmieras rajona saimniecību bišu saimēm. Naukšēnu biškopji iegūst medu, propolišu, biešu māsu peru pieniņu.

Jaujas nozares Naukšēnos ir kokmateriālu pārmaiņas un nutriju audzēšana.

Ar pilnu jaudu strādā bijusi īelspira rūpniecīca, kur tagad uzpilda Valmieras minerālūdeni. Tieki risināts jautājums par bijušās alus darītavas turpmāko izmantošanu.

Ļoti patīkamu īspādu rada pārīciematis ar lielu sakopību, kultūru, izdomu. Visur daudz ziedu un košumkrūmu. Un vēl — neviena aizau-guša grāvja!

Īpatnējā, savdabīgā stilā uzcelts un iekārtots kantoris un kultūras nams, kur ir telpas dažādiem nepieciešamiem pasākumiem.

Daudz te domāts par cilvēka atpūtu brīvajā laikā. Pēc katra ražena darba cēliena tiek organizētas ekskursijas, izbraukumi, svētku pasākumi...

Stāstījumu par Naukšēnu kolhozā redzēto varētu vēl ilgi turpināt, jo tā ir īstā pirmrindas pieredzes skola Valmieras rajonā, kur katras nozares speciālists var daudz ko mācīties. Tomēr ne jau velti teic, ka labāk vienreiz redzēt nekā desmitreiz dzirdēt.

Valentina RUTKOVSKA, pirmrindas pieredzes speciāliste

SOCIOLOGISKS PĒTĪJUMS

Ko lasa kolhoznieks?

Sākums 29. numurā

Tiesām, pasūtīto izdevumu skaita lieklāks. Pēc ziņām uz šā gada 1. janvāri mūsu mazajā ciemā «Cīna» lasītāju pulks palielinājies par 20, «Padomju Janatnes» — par 17. «Lauku Avize» jau tūlīt pēc ienāšanas ieguva lielu popularitāti. Audzis arī žurnālu «Lauku Dzīve», «Liesma», «Zvaigzne» ciemātāju pulks. Te, protams, sava loma ir pārkārtošās attīstībai, preses izdevumi cenšas tikt līdzi, kļuvusi atklātāki, drošāki.

Laikraksta «Cīna» redaktors J. Brītāns izteicās: «Mūsu tipogrāfijā (Latvijas Centrālās Komitejas izdevniecības tipogrāfija, kur iespēj visu republikas presi — M. L.) avīžu papīra patēriņš kopš gada sākuma pārsniedz 600 tonnas («Cīna» 8. maijā).»

Šo īpašo interesi izraisa mūsu dzīves atjaunotnes gaisofne. Laikrakstos cilvēki izlasa to, par ko domājuši tie sevis jau gādīgi ilgi. Uzrakstīto nī uztver kā katram personiski adresēto. «Tas tāk pilnīgi par mums!» — sacīja kolhoza lopkopēji, lasot materiālus par Vissavienības kolhoznieku kongresu.

Aptaujas anketes izdalīju cilvēkiem ar dažādu nodarbošanos, lai proporcionāli atbilstu iedzīvotāju sastāvam — mehanizatoriem, lopkopējiem, inteleģencējiem. Priečajos, ka mani respondenti bija centušies atbildēt uz visiem jautājumiem. Kāds traktori, atdodot anketi, izteicās: «Var atraut minūti miegam, bet avīzei — nel!»

Kā visur, arī Šķērūnietu ciemā jutams aktivitātes pacēpums. Agrā pirms ciema deputātu sesijas pa vietējo radiotranslācijas tīklu izziņojām darba kārtības jautājumus un lūdzām ieteikt savas domas par tiem. Reakcija bija vāja. Īsties tagad nevienu lēmumu nepieņemam bez iedzīvotāju aktīvas līdzdalības.

Vietā ir atcerēties piemērus no klasikas. Pētot sociālos procesus un parādības K. Markss lietoja «Anketu strādniekiem», V. I. Ļepins anketēšanas metodi izmantoja, lai iegūtu informāciju gan lietišķu mērķu saņiegšanai, gan teorētisku vispārinājumu veidošanai. Izlasses veidā anke-

tes respondentiem izdalīju pa mājām, pēc 3-4 dienām saņēmu atpakaļ ar atbildēm. Bija izmantoti slēgti, daļēji slēgti un atklāti jautājumi, piešķīvoti 5-10 atbilžu varianti, arī tādi kā «cits variants», «grūti pateikt» un tamlīdzīgi, iespēja ieteikt domas brīvā formā.

Anketes veidoju vienkārši, paskaidrojumus — saprotami. Ievadīja īzvirzījumi uz devumu maksimāli ieinteresēt atbilžu sniegšanā. Bieži redzēju, ka anketes aizpildījusi ne tie, kam to lūdz, bet citi īmenes locekļi. Aptaujā piedalījās 47 vīrieši un 46 sievietes, attiecīgi 50,5 un 49,5 procenti. Atsaucīgāki izrādījās skolotāji un kultūras darbinieki — 45 procenti, kolhoza speciālisti — 40,7 procenti, ceļnieki un mehānisko darbīnu strādnieki — 19,6 procenti. Visneaktīvākie bija laukkopēji un pensionāri, attiecīgi 6,5 un 8 procenti.

Anketē biju paredzējusi tā sauktos «pases jautājumus». 90,3 procenti izteicās par īmenes dārziņiem. Zīmīga ir skolotājas S. Ogaines piebilde: «Nav svarīgi, cik liels piemāju zemes gabals tev iedalīts, būtiskāk ir, vai tev ir sava ābele, upeņu vai jāņu krūmu, sajūta, ka es lauku cilvēks.» Šajā nodalījumā mani iepriecināja arī tas, ka 18,3 procenti no aptaujātājiem bija no īmenēm, kurās ir trīs un vairāk bērni. Tas izraisa arī grūtsirdīgāku noti: kopš 1978. gada mūsu ciemā darbojas astongadīgā skola, bet pirmsskolas bērnu iestādes nav līdz pat šim laikam.

Domāju, ka šī nelielā novirze man palīdzēs labāk atklāt vietējās preses nozīmi mūsu ciemā. No tās sākām mūsu ciema bibliotēka savākusi prāvu mapi ar datiem par ciemu ievērojamākajiem cilvēkiem, tajā skaitā plāši pazīstamajiem — cūkkopeju Mariju Pastari, aktīvu deputātu Vitāliju Balodi, ciemā. Domāju, ka ar to būtu jārēķinas vietējai presei un vairāk vietas jāveltā savā novada cilvēkiem, viņu dzīves un darba hronikai, pieredzei, centieniem.

Ievēroju, ka vietējās preses lasītāju pulks 80 procenti sievietu.

Nobeigums sekos.

lājas pat pirmskolas vecuma bērni, iemēt tikpat stabili vietu zemkopīja dzīvē kā televizori vai veļas mazgājamās mašīnas.

Izveidotas jaunas augstražīgas lopu un putnu ūķīnies, selekcionēti jauni augi. Attalnojusies plāni izmantojot bioloģiskā un genētiskā auga aizsardzību. Tas, kā arī noturējotās ūķīnies jāvās gandrīz pilnībā atteikties no ciemākām kārtīgām preparātiem. Tas nekādā ziņā nemazina seno augu seku nozīmi: — kviesī — kartupeļi — kukurūza skābarībai — cukurbietes. Ar likumu aizliegts kartupeļus vienā un tajā pašā laukā audzēt biežāk nekā reizi četros gados, cukurbietes — trijos, kas jaui pasargāt augsnī no infekcēšanas ar nematodem.

Kāmēr fotografējām vīriešus, viņa

To, cik mīļas mums ir mājas, vislabāk saprotam, kad esam tālu prom no tām. Tā notika arī ar Viborno īmenes jaunāko atvasi — Henriku. Es pat nepajautāju, kas tad viņš bija vēl pirms nepilna gada — topošais fiziķis vai matemātiks, jo tagad tam vairs nav nozīmes. Nepatika puismis Rīgas burzma un kāpda, viņš pameta universitāti un izskrītās par cielu profesiju dzīmtajā saimniecībā. Par profesiju, kas prasa vīra spēku, drosmi un riskētīgrību, bet vienlaikus arī pacietību, ijejūtību un saprastīmāku.

— Dieva dēl, dēli, iebraukjet pa kādu cielu, kur manas acis ne-redz, kā lauzīsiet kaklu, — māte reiz neizturēja Ēvalda un Henrika kaskadierisko darbošanos ar iebraucamajiem ūķīnkiem. Un tad viņi pārceļuši savu treniņu vietu mazliet pātālā no mājām, jo cenas būt labi un neuztraukt mammai.

Zurnālīsts bieži vien ir kā tāds nelūgts līdzbraucējs svešā pajūgā, kur, uz ratu malas piemeties, viņš tās ceļa sprīdī pāris mirkļos cenas uztvert būtiskāko par savu celbiedru, lai varētu pastāstīt ciemā. (Taisnības labādā jāpēcēj, ka ne jau vienmēr tās izdodas, un mūsu redzējumu nereti gatavi apstrādēt tie, kas ar šo cilvēku kopā pādu sāls apēduši.)

Šoreiz, kad redakcijas gaišīlā mašīnīte iegriezās Pienīnu ciemātā Viborno mājas zaļajā pagalmā, lai mēs nofotografētu Pienīnu ūķīnu stallja saimniekus — tēvu un dēlus Vibornos, būtiskākās, manuprāt, tomēr palika aiz katra. Tā bija māte — viņas gudrā, saprotīša un organizējoša mīlestība, kas turējusi kopā īmeni.

Bērda ūķīna lietus noder pie īmenes moskvīca stūres. Eh, bijis tikpat viegli tikt galā ar tiem četrdesmit kumējiem stalli kā ar automašīnas motora 75 ūķīnpēkiem!

Tomēr Ēvalda darbs jau guvis plašāku atzinību — viņš atzīts par vienu

man nedaudz pastāstīja par katu no šī fotouzņēmuma «vainīniekiem». Vispirms par dzīvesbiedri Jāzepu, kurš ilgus gadus, kamēr vīna pati līdz pensijai strādāja lopkopībā, bija fermu strādnieks, lopkopīs, bet pēdējos četros viņa aprūpējamie ūķīgi.

Atceros, kā ūķījas komisijas ļaudis, kas no Rīgas bija ieraudīšies vērtētā mūsu saimniecību kā ūķīnes lopu audzētavu, puspajokam, pusnopietni spriedelēja: «Zirgs gan nav lops». Aitas un kazas sauc par sīklopīem, govis — par lielloppīem, bet ūķīgi patiešām nekad par lopu nav saucis».

Ir vīnus nav lops, taču ūķīgi patiešām pret sevi iepašu attieksmi. Tas ir intelīgents un lepns dzīvnieks, tāpēc arī tā kopējām un vēl ļoti vair

Celu satiksmes drošības dienestā

No pagrieziena iznira «Volga» ar valsts autoinspekcijas paziņanas zīmi. Bija vakarpuse, kad no darba uz lauka novietēt atgriežas traktori ar piekabēm. «Volgas» vadītāja vērīgās, apdzīnēt kolonnu, pamānīja kādu tehnisku klumi. To tā nevar atlēt. No pieredzes zināms, ka mehanizators arī rīt un parīt turpinās strādāt ar tādu pat traktoru, neiedomājoties to savest kārtībā. Bieži vien iekārtas tehniskajām apskatēm un sakārtošanai pirms darba paželotās dažas minūtes vēlāk liek strādāt stundām ilgi, kamēr novērš klumes, ja nav noskaidrots, ka nav vārija. Iemirgojās pagrieziena oranžā uguntiņa, «Volga» apstājas ceļa malā, no tās izķapa jauns simptātisks jaunākais leitnāts ar svītraino zizli rokā, ar noteiku kustību norādīja traktoristam apstāties. Arī traktorists izrādījās jauns simptātisks puvis.

Valsts autoinspekcijas izmeklēšanas inspektors Valērijs Drugoveiko bija pamānījis, ka, izdarot pagriezenu, traktorists par to nebija brīdinājis ar signālu ieslēgšanu. Kāpēc? Izrādījās — šis signāls nemaz nedarbojās. Tas ir nopietns satiksmes drošības noteikumu pārkāpums. Bet nelaime jau nenāk viena. Inspektors tūlīt pamānīja arī citas tehniskās klumes. Piemēram, kādās piecās vietās bija degvielu noplūde dzinējā, pilieni lidoja uz visām pusēm. Cik tur tālu no lielas nelaimes.

Domājams, ka pēc šīs satikšanās uz

ceļa traktorists ne mūžam vairs nedodēs pie stūres, kamēr nebūs sakārtojis traktori. Bet inspektors, visu pamātiņu izskaidrojis un saņēmis solījumu strādāt tā, lai pāšam būtu droši un citiem, lai tehnika un darba augļi nebūtu apdraudēti, noplūtas: «Atņemt vadītāja tiesības, bet kas tad strādās kolhozā?»

Pārbaudišu, vai visu būs izdarījis, kā nākas. Valērijs Drugoveiko savā iecirknī — kolhozā «Krasnij Oktjabrj», Kirova, M. Gorkija un Suvorova saimniecībās — strādā trešo gadu, jau pazīst visus mehāniku transporta līdzekļu vadītājus. Par to pārliecīnājās turpat uz vietas. Kāds no motociklistiem, ko viņš apturēja, meģināja bilst, ka vadītāja tiesības aizmirsīs mājās, bet, uzzinājis viņa uzvārdu, inspektors pateica: tāda nav kartēkā. Un motociklistam grībot negribot bija jāatzīst, ka nav bijis «laika» nokārtojot eksāmenu.

Todien, kā arī citreiz, darbu V. Drugoveiko bija sācis pulksten 8.00 rītā, apbraucis gandrīz visu iecirkni un ap pulksten sešiem devās uz pēdējo objektu — Suvorova kolhozu. Kā parasti nācies daudziem traktoriem un šoferiem aizrādīt uz viņu pavisām, satikties ar motociklistiem, kuri visvairāk pārkāpj satiksmes drošības un tehniskās ekspluatācijas noteikumus. Kā parastā dārba dienā. Bījis arī viens ārkārtīgs gadījums — pie stūres atklāts iereibis traktorists.

Vai viņa pūlpīniem ir kāds rezultāts? — pajautāju. Valērijs droši atbildēja: tādu satikšanos, kas šoferiem un traktoriem atnes lielākas vai mazākas nepatīkšanas, kļūst mazāk. Tas inspektoram ir gandarījums par darbu.

ATTĒLĀ: Valērijs Drugoveiko savā posteni.

Domājams, ka pēc šīs satikšanās uz

DABAS STŪRĪTIS

Sētas krāšnumam

Mežvītenis — tā latviski saucas šis skaistīgi ziedošais vītepaugs, kuru tagad var redzēt mūsu agrofirmas galvenās ēkas fasādes priekšā.

Mežvīteni zinātniskais nosaukums Clematis L. ir cēlies no grieķu vārda «klema», kas nozīmē «vīnītīgā». Taču vietējie tautas nosaukumi dažādās zemēs ir ļoti īpatnēji un daudznozīmīgi. Vairākumā gan laikam ieteiktās mežvītena skaistums. Vai gan citādi būtu radušies tik izjusti nosaukumi kā celotājs prieks, gana prieks, godīgums, liesmiņa, jaunavas mati un cīti? Bet tas, kas skriedams aizķēries aiz mežvītena stīgas un kritot dabūjis pierē punu, vareja būt «krustītēvs» sādiem epiteiem: velna zarna, raganas virve un cītemi. Pie šīs sērijas laikam gan jāpieskaita arī «lauzdegunis» — lomonoss, kā mežvīteni sauc krieviši. Pūkaino kopauļu radītās izteles ietekmē vareja rasties nosaukumi — bārdainis, veca vīra bārda un cīti. Interesants vārds dots baltajam mežvītenim — sniegs plaujas laikā. Tiešām, kad vasaras otrajā pusē, tieši ražas novākšanas laikā, tas bagāti zied, pār zemi nobirst ziedu sniegs.

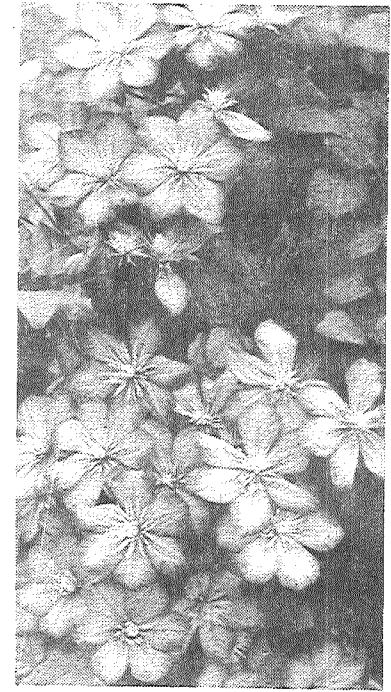
Baltais ir vienīgais no mežvīteniem, kas savvalā aug Lielbritānijā, tomēr vairākums interesantāko un trāpīgāko nosaukumu ir angļu izcelsmes. Tas

liecinā, ka angļi ļoti cīna šo augu, un Anglija ir kļuvusi par lielziedīgo mežvītenē dzimteni.

Mežvīteni pieder pie Gundegu dzimtas augiem. Tāpēc vien ar Gundegām ir daudzas kopīgas īpašības, piemēram, augsnēs mitruma, mehāniskā sastāva un citas prasības.

Mežvīteniem piemīt spēja piemēroties ārējās vides apstākļiem, tāpēc tie aug no Ziemeļu polārā loka līdz Austrālijai, izņemot Antarktidu. Tomēr mežvīteni nav kosmopolīti. Vislabāk tie jūtas ziemeļnieciskā augu valstī. To gints ciļsvēsture, domājams sākas no Centrālās Āzijas un Austrumāzijas.

Viens no galvenajiem faktoriem, kas sekਮežvītenu plašo izplatību, ir to dzīvības formu lielā daudzveidība. Kā kāpelējoša koksnaīna liāna šis gleznais un trauslais augs, pieķerojoties apgāismojumam, spēj sacensties ar visvarenāko koku stumbriem. Kā krūms vai puskrūms un dažādu veidu lakstaugs tas spēj pārvērt gan lielu aukstumu, gan sausumu, gan citus nelabvēligus apstākļus. Šīs augam ir ļoti plastiska daba. Tāpēc mežvītenu audzēšana mūsu dārzos, izvēloties atbilstošas sugas un šķirnes un pareizi tās kopīt, nav grūta un vāinagojas ar panākumiem.

Tiem, kas vēlas, lai lielziedu mežvīteni klūst arī viņu sētas rota, iešakām pastudēt V. Riekstījas grāmatu «Mežvīteni (Clematis L.)», kura 1985. gadā izlaidsi izdevniecība «Avots». Grāmatās beigās nosauktā arī cīta literatūra par mežvīteniem latviešu, angļu, vācu, liepniešu, igauņu un polu valodās.

AUGUSTS — RUDZU MĒNESIS

Tas ir laiks, kad cilvēki dodas uz lauku pēc dienīšķas maizes — jaunās ražas graudiem. Nupat izkaroti no lietus mākoņiem siens, lopbarības sagāde turpinās, taču pirmajā plāksnē izvirzījies galvenais rudens darbs — labības plauja. Vai tāpat būs jāmanās, lai ko pagūtu izraut no lietus mākoņa apakšas? Jāpaskatās apkārt — ko saka dabas pazīmes.

Par lietu stāsta čūku žirgā lodāšana. Ja vīstas stāgā lietu, tad tas ilgi nepārēs, bet ja tās saskrien pajumtē, tad drīz būs skaidrs laiks. Par jauku laiku liecinā arī tas, ja dzērves kļiedz laukā.

Augusts, kā jau vasaras pēdējais mēnesis, pastāsta par sava brāļa — rudens neseja īpatnībām. Ja dzērves kļiedz purvā — drīz būs salnas, ja skudras savos mājokļos sanes daudz labumu — būs slapjš rudens un barga ziemā. Par rudens drīzu tuvošanos pavēsta govīs, kurās labprātāk sāk ēst sienu, nevis zāli, par ziemas bargumu — vēsums augustā. Kā rāzās mēnesis augustām jābrīdina arī par bagātībām uz lauka, mežā. Ja labi padevušies āboli — labi arī kartupeļi, ja atāls aug lēni — rudzījās vēlu, ja naktī līst un zibeņo, bet pērkonu nedzird — rīta jājet sēnot.

Lielākais mūsu ģimenes dārziņu «celotājs» ir ķirbis. Kur bijusi iestādīta sēkiļa, bet kur aizstiepusies galotne. «Aizgājis» vairāku metru attālumā no «dzīmtajām mājām» un savu pirmo lielo augļi uzkarinājis uz kaimiņu stieplju zāļu. Bet šajā attēlā redzamais «celotājs» uzrāpies pērnā sienā kaudzīs galotnē.

NO LASĪTĀJU POĒTISKAJĀM BURTNĪCĀM

DZEJOĻI

Kur tas ievu ziedu laiks?

Aizziedēja, aizputēja.

Rāmas rīta rasas acīs

Ieritēja, iebālēja.

Kāpēc šī tāds savās mulsums

Safrāc sirdi, apstādīna?

Arī nenotīcis brīnumis

Nenomirst, kaut ziedā birst.

Ievu romantika baltā

Izbaloja, aizvējoja.

Palīcis to dienu saltums,

Rokām nosalūšām siltā elpa jāuzpūs.

* * *

Mijkrēslī upē

Piemiedz spīdīgo aci
Un ieslīgst snaudā.

Ūdenī peldas zvaigznes.

— lesim pasmelt tās plaukstās!

* * *

Iesim tur,

kur iet rasa,

kad pāri krist salna grāsās,

Iesim tur,

kur no rītiem iet domas,

vēl agras un nezinā,

kādas dienā būs jāspēlē lomas.

Iesim tur,

kur ved tavas acis,

pār ikdienu sīko, kur sevi

balts sapnītis racis.

Mārite PASTARE

APSVEICAM

Jūlijā savas dzīves jubilejas nosvinēja:

Emīlija VASIĻEVSKA — 81 gadu,

Stepans LAVRENOVS

un Maria ISAJEVA — kātrs pa 75 gadiem,

Jefrosinija RIBAKOVA — 60 gadus.

Agrofirmas «Krasnij Oktjabrj» administrācija un sabiedriskās organizācijas

sirsniņi sveic savus jubilārus, novēl viņiem ilgu un ražīgu mūžu,

labu veselību.

PIENEM PASŪTĪJUMUS

Agrofirmas SIERA RŪPNĪCAS palīgsaimniecības siltumnīcas PIENEM

pietiekumus vairāgu izgatavošanai.

Tālrunis — 21160.

LĪDZJŪTĪBA

Izsakām dziļu līdzjūtību

Konstanīna ANUŠKOVA

radiem un piederīgajiem sakārā ar viņa priekšlaicīgo nāvi.

Agrofirmas administrācija, parījas, arodbiedrības un komjaunatnes komitejas.

Redaktors A. RANCĀNS

Iespējot Latvijas PSR Valsts izdevniecību, politiķijas un grāmatu tirdzniecības lietu komitejas Daugvāpils tipogrāfijā. Formāts — 1 nosacīta iespiedēs.

JAUNAIS CELŠ

«Jaunais Celš» («Новый путь») iznāk 1 reizi nedēļā latviešu un krievu valodā sestdienās. Foto-

Redakcijas adrese: 228273 Preiļu rajona Riebiņu ciemā, agrofirma «Krasnij Oktjabrj». Telefons — rektoram un nodalai vadītājiem — 56732

Met. 1220
Pasūt. 4852

Iespējot Latvijas PSR Valsts izdevniecību, politiķijas un grāmatu tirdzniecības lietu komitejas Daugvāpils tipogrāfijā. Formāts — 1 nosacīta iespiedēs.